

Tiesitkö: Suomessa on kaksi radioamatööri-kunnanjohtajaa!

Radioamatöörien sanotaan olevan yhteiskunnallisesti valvettuneita – minkä toisinaan huomaa myös taajuudelta 3699 kHz – isänmaallisia, aktiivisia ja aina kehitykseen pyrkiviä. M.O.T.

Mutta tiesitkö, että Suomessa on kahdella kunnalla kunnanjohtajana radioamatööri! Vuodesta 1977 lähtien kaupunki-nimityksen voi mikä tahansa kunta itse ottaa itselleen. Kaupungitkin ovat siis kuntia. Ja kaupunginjohtajat vastaavat kunnanjohtajia.

Kauhajoen kaupunginjohtaja Niku Latva-Pukkila, OH6LSK

Kauhajoen kaupunginjohtajan virka tuli tavoiteltavaksi, kun helmikuusta 2018 kaupunkia johtanut Linda Leinonen valittiin Laukaan kunnanjohtajaksi. Haastatteluun valittiin Sami Kiukkonen, Terttu Korte, Niku Latva-Pukkila, OH6LSK; ja Vesa Rantala.

Niku Latva-Pukkila odotetusti Kauhajoen kaupunginjohtajaksi:

<https://yle.fi/uutiset/3-11804350>

Niku on koulutukseltaan hallintotieteiden maisteri Tampereelta ja toimi ennen tätä virkaa Laukaan kunnan hallintojohtajana. Niku suoritti ra-tutkinnon vuonna 1991 ja hänen isänsä Manu, OH6KAI; vuotta myöhemmin. Vaikka kuntien hallinnointi on vienyt Nikun ajan viime vuosina, muistetaan hänet paikallisissa hamipiireissä edelleen kohteliaana, asiallisena ja miellyttävänä nuorena hamina.

Kauhajoki on kaupunki Etelä-Pohjanmaan maakunnassa Länsi-Suomessa. Kaupungin väkiluku on 13 009 ja se on väkiluvultaan Suomen 80. suurin kunta. Kauhajoen pinta-ala on 1315,46 km², josta 15,68 km² on vesistöjä. Väestötiheys on 10,01 asukasta/km². (Wikipedia)

www.oh3ac.fi/Niku_Latva-Pukkila.jpg

Enontekiön kunnanjohtaja Jari Rantapelkonen, OH3MIG

”Halu palata käytännön johtotehtäviin ja vieläpä aivan ainutlaatuisessa ympäristössä Käsivarren Suomessa.” Näin perustelee Enontekiön kunnanjohtajaksi valittu sotilasprofessori Jari Rantapelkonen, OH3MIG; hakeutumistaan kuntajohtajan uralle. ”Ajattelin, että minun on nyt viimeistään kokeiltava, millaista toimiminen suomalaisen yhteiskunnan ruohonjuuritasolla eli kunnissa on.”

<https://kuntalehti.fi/tyopaikat/tyopaikkauutiset/sotilasprofessori-rantapelkonen-halusi-kaytannon-johtotehtaviin/>

Jari on työskennellyt Maanpuolustuskorkeakoulun sotilasprofessorina nelisen vuotta. Hänen oppialansa on tulevaisuuden sotataito. Sotilaana hän on ollut viimeksi kentällä 2010–2011. Tuolloin hän toimi esimiehenä Afganistanissa yksikössä, joka tuki Afganistanin armeijaa yhden aselajikoulun, viestikoulun, perustamisessa. Alaisina oli amerikkalaisia, ruotsalaisia, norjalaisia ja suomalaisia sotilaita.

Jari on kotoisin Janakkalasta ja oli etelän vuosinaan ahkera Hämeenlinnan Radioamatöörien, OH3AA; jäsen. DXCC-maita löytyy OHDXF:n listalta workittuna 305. Varsin kohtuullinen määrä siis. DX-bandeja workkineet muistavat ainakin Z38/OH3MIG 1996, OH3MIG/4U 1993 Syria

rauhanturvaamisoperaatioina ja OH3MIG/P, Kaunissaari IOTA-peditiona. Turva-ihmiset muistavat, että Jari oli mukana Turva-2008 harjoituksessa Puolustusvoimien edustajana.

Enontekiö on Suomen kunta, joka sijaitsee Lapin maakunnassa. Kunnassa asuu 1 803 ihmistä ja sen pinta-ala on 8 391,31 km², josta 438,72 km² on vesistöjä. Enontekiön väestötiheys on vain 0,23 asukasta/km², ja se on Suomen toiseksi harvimpaan asuttu kunta Savukosken jälkeen. (Wikipedia)

www.oh3ac.fi/Jari_Rantapelkonen.jpg

[<takaisin pääötsikoihin>](#)

Aneeminen SRAL 100-vuotishistoria jättää tärkeimmät kertomatta

SRAL:n 100-vuotis juhluvuoden kunniaksi valmistui myös SRAL:n historiikki. Kirjan kannessa puhutaan historiasta, esipuheessa historiikista. Oli kumpi tahansa, kirjan sisältö ei juuri vastaa kirjan nimeä.

Kirjan luominen herätti jo etukäteen paljon tunteita. Eräs tunnettu radioamatööri raivosi etukäteen, että miksei häntä ole haastateltu kirjaan. Toinen taas yritti pakottamalla pakottaa, että kirjassa olisi hänenkin kädenjälkensä. Onneksi kumpikaan aie ei toteutunut.

En voi olla vertaamatta viime syksynä ilmestyneeseen Eestin historiikkiin "Morseavaimesta hiirenklikkaukseen." Kirjassa on 460 sivua, runsaasti kuvia ja taulukoita ja se etenee hyvässä tasapainossa vuosikymmen kerrallaan. Historia on Eestissäkin tärkeä mutta ei ylikorostunut. SRAL:n historia on enemmän kuin aneeminen Eestiin verrattuna. Ja yllätys, yllätys, Eestin historiikista löytyy jopa lista sen puheenjohtajista kaikkina vuosina.

Reiska Janhunen, OH2HK; kirjoitti ja toimitti SRAL:n 75-vuotishistoriikin "alussa oli kipinä." Se ilmestyi vuonna 1996. Sekin oli tasapainossa historian, elämän ja nykyisyyden kanssa. Pidän Reiskan teosta edelleen parhaana SRAL:n historiikkina ja olisin toivonut, että tämä kirja olisi jatkanut siitä, mihin Reiska pääsi. Mutta ei kun ei ...

Nyt ilmestyneen kirjan on kirjoittanut oululainen tietokirjailija Jonna Pulkkinen. Teksti on sisällöltään juuri tämän näköistä – täsmällistä, mutta hieman mautonta ja väritöntä. Adjektiivejäkin olisi voinut olla.

Valokuvia on todella vähän ja lähes kaikki jo aikaisemmin nähty. Missä ovat värikuvat? Missä uudet kuvat, vai onko kaikki jo nähty?

Sisällön painotus on pahasti kallellaan. Yhteensä 2/3 sivuista käsittelee radioamatööritoimintaa ennen sotia tai välittömästi sen jälkeen. Ja useimmat jutut on luettu edellisistä historiikeista. On pakko kysyä, että eikö viimeisen 50 vuoden aikana todellakaan ole tapahtunut mitään, joka oikeuttaisi pääsemään kirjan sivuille? Kirja valitettavasti vahvistaa yleistä luuloa, että radioamatööritoiminta ei ole tuonut mitään uutta sitten putkiradion. Eikö meistä tosiaan ole mitään uutta kerrottavaa?

Sanoin alussa, että kirjan nimi on väärä. Näin todella on. Jos kirjan nimi on "SRAL:n historia", tulisi sen käsitellä historiaa juuri SRAL:n toiminnan kautta. Näin vähän onkin kirjan alkupuolella, kun SRAL järjestönä oli tärkeässä asemassa kun tähän maahan luotiin radio- ja radioamatööritoimintaa. Sen ajan SRAL:n toiminnasta voimme kaikki olla ylpeitä. Mutta kirjassa ei